Євангельські християни, баптисти, церква, яка виникла в СРСР в 1944 шляхом об'єднання баптистів з євангельськ. християнами, до яких 1945 приєдналась частина п'ятидесятників. Очолюється Союзом євангельськ. християн-баптистів (Москва).

Євангельські християни, одне з течії у протестантизмі, близьке баптизму. Виникло у Росії в середині 70-х XIX ст. Дотримуються віровчення загальних баптистів: вважається, що можливість спасіння надавалась тим, хто увірував у Христа. У 1909 утворено Союз євангельськ. християн зі своєю духовною ієрархією та Всеросійськ. Радою. Жовтневу революцію категорично не приймали. У 30-х більшість віруючих та керівників євангельськ. християн піддалась репресіям. Діяльність Союзу євангельськ. християн була заборонена. У 1944 об'єдналися з баптистами у Союз євангельськ. християн-баптистів.

Євгеніївський рудник, заснован. Донецьк. металург. тов-вом у 1891 на півд. Кривбасу в р-ні ст. Інгулець Катеринослав. залізниці шляхом оренди у поміщиків Ушакова і Махоріна 780 дес. землі строком на 20 років. Договір одержав чинність у 1898. Мав 2 кар'єри. Перший на землях Махоріна розміром 250х50 м і глибину 40 м. Другий на землях Ушакова-сина пл. 100 десятин. Загальна потужність до 10 млн. пудів. Щорічно видобувалося 2 млн. пудів. На початку XX ст. мав шахти "Магістраль", "Російська". Навколо знаходилися гірнич. селища. Ліквідоване з початком гром. війни. За рад. часів видобуток вело ШУ/РУ "Інгулець".

Євдощенко Іван Миколайович (26.6.1920, Далекий Схід – 1993 (?), Кр. Ріг). Почес. металург. Освіта н/середня. Уч. ВВВ з груд. 1942 у скл. 48 гв. СД, брав участь у визволенні Кр. Рогу. У 1948 – 1982 токар РМЦ № 1 з-ду "Криворіжсталь". Новатор виробництва, переможець змагань. Нагородж. орд. Леніна, Вітчизняної війни 1 ст., Червоної Зірки, Слави 3 ст.

Євпаторійський провулок, розташован у мкрн. ім. Чкалова Дзерж. р-ну. Закладен. в кінці 40-х. До 1975 мав назву провулок 3-й Радянський. Довж. 268 м. Пл. 1,2 тис. кв. м. Має 21 приват. будинок. Назван. на честь міста в Криму - Євпаторії. Обслуговує 5 в/з.

Євреї, етнічна назва роду народностей, які походять з Палестини. На Криворіжжі почали розселятися після 1777 за указом князя Г. Потьомкіна. Вперше великими групами селилися після 1793 у с. Широке (тепер Криворізьк. р-н). Вони були в основному вихідцями з Польщі, Білорусії. У 1806 утворилася Інгулецька єврейська колонія. На кінець XIX ст. проживало 2,4 тис. чол. при 220 дворах. У 1905 – 1907 єврейське населення піддалося репресіям, погромам з боку чорносотенців. Напередодні гром. війни громада займала пасивне положення у Кр. Розі. Серед єврейської знаті тих часів родини Должанських, Пінусів, Рехесів, Уманських. У 20-30-х громада мала подальший розвиток. Значних втрат зазнала під час окупації Кр. Рогу. Тільки у шурфі шахти № 5 загинуло, за попередніми даними, до 5 тис. євреїв. Відродження нації на Криворіжжі сталося після визволення краю. Євреї грають помітну роль у житті Кр. Рогу.

Єврейські погроми на Криворіжжі, проводилися у 1905 – 1907 чорносотенцями та карними злочинцями. Супроводжувалися нападами на об'єкти торгівлі, приватну власність євреїв. Траплялися вбивства.

Єврейські приватні школи, діяли на Криворіжжі з кінця XIX ст. у кількості 4-х. Утримувалися на кошти єврейської громади. Навчалися діти євреїв, де вивчали іврит, математику, історію.

Євшин Анастасій Микитович (11.6.1942, Вологодська обл.). Новатор виробництва. Освіта середня. У 1958 – 1975 тракторист у рад-пі, слюсар на шахті. У 1975 – 1997 складач поїздів залізнич. цеху № 1 ком-ту "Криворіжсталь". Має подяку Президента України (2001).

Євреїнов Георгій Євгенович (16.11.1880, Кострома – 15.9.1937). Проф. (1920). Д.Т.Н. (1921). Зак. Катеринослав. гірнич. уч-ще. У 1908 асистент, викладач, проф. Катеринослав. гірнич. уч-ща/Дніпропетров. гірнич. ін-ту. З 1910 вивчав методи видобутку руд у Швеції. Гірнич. інж. 1-го розряду (1912). Заснував кафедру гірнич. електротехніки. Консультував будівництво шахт Кривбасу. Автор теорії гідрогеології Кривбасу, електроприводу ін.

Жертва сталінськ. репресій. У червні 1937 заарештован. Після тортур розстрілян. Нагородж. орд. св. Станіслава 3 ст.

Єврейська колонія в Інгульці, створена царськ. урядом у 1808 шляхом переселення 90 сімей з Тобольськ. губернії на лівий берег р. Інгулець. Колоністи звільнялися на 25 років від подушної податі, на 10 – від грошової, на 50 – від рекрутської. На кожну родину виділено по 30 дес.. Нагляд здійснювали армійські унтер-офіцери, які до обробки землі не мали ніякого відношення. Це стосувалося і колоністів. У 1812 населення зросло до 512 чол. Станом на 1903 44 % євреїв займалися землеробством, 41 % здавали землю в оренду, 15 % не займалися землею і в колонії не жили. Існувало 220 дворів і 2,4 тис. чол. Існувала синагога, 3 молитовні будинки, школа на 123 учнів, 10 торг. об'єктів, водяний млин, кузня. Населення займалося скотарством, виноградарством, славилося ремісниками, лірниками, ковалями. Їм належало 4039 дес. землі. Колоністи скупляли худобу і відправляли її в Одесу. Під час рев. подій 1905, 1917 мали місце чорносотенські погроми. Після 1917 колонія продовжувала існувати, жителі об'єднувалися в комуну, кол-пи, рад-п "Латівка" з овочево-зерновим напрямом. Під час окупації у 1941 – 1944 майже всі жителі були розстріляні в яру. Відома 461 жертва холокосту. На місці страти євреїв встановлено пам'ятний знак.

Єврейська могила-курган, розташована за 2 км на захід від с. Красіне у верхів'ях балки Широкої. У 70-х знищена під час будівництва зрошувальн. системи. Належала землям єврейської колонії, звідси й назва.

Єврейського культурного товариства ім. Браславського міська громадська організація, створена у січ. 1993. Об'єднує 12 тис. чол. Пропагує єврейську культуру ін. Голова Ю. І. Шифрін.

"Єврофіс", торговельна компанія заснована у лист. 1996. Займається комплексним обслуговуванням офісів оргтехнікою, меблями, канцтоварами, забезпечує ремонт та обслуговування. Має фірмові магазини "Арта" та "Єврофіс" у Ц.-Міськ. р-ні. Засновник і директор Д. П. Барабаш. Займається меценатством.

"Європа", фірмовий магазин відкрит. у верес. 1996 на вулиця XXII партз'їзду. Широкий вибір косметики, одягу. Діє кафетерій.

"Європейська", приват. комфортабельний готель існував з кінця 90-х XIX ст. до початку гром. війни. Місце, де зупинялися високопоставлені особи. Мав європейські побутові умови, звідси й назва. Пограбован. під час гром. війни. Розташовувався на вул. Каунаській у 2-поверх. особняку. Вулиця носила назву Синагогзька.

"Європейські номери", 2-поверхов. готель на вул. Синагогзькій (тепер Каунаська). Вважався діловим центром Кр. Рогу.

Європейського університету фінансів, інформаційних систем, менеджменту і бізнесу відокремлений підрозділ у Кривому Розі, створен. у серп. 1997 і є повноправним суб'єктом освітньої діяльності в межах головного ун-ту, що у Києві. Головний акцент надається посиленню інтеграції освіти, виробництва і науки, пошуку і розвитку актив. форм і методів навчання на основі конкретизації учбового процесу, індивідуальн. підходу, моделювання виробнич. ситуацій. Ліцензован. та акредитован. Міносвіти України за 4-м рівнем акредитації. Проводить підготовку молодих спеціалістів, бакалаврів, магістрів з економіки, менеджменту, комп'ютерних наук та інформаційних технологій. Навчальний процес здійснюється за програмами і планами, складеними провідними вченими України, Канади, Німеччини, США, Фінляндії. Випускник одержує диплом держ. зразка, свідоцтво референта-перекладача, оператора-користувача Інтернету, права водія категорії "В". Діють фак-ти економіки і менеджменту, інформаційних систем і технологій. Плідно співпрацює з міжнарод. організаціями, проводить стажування за кордоном. Існує очне, заочне та дистанційне навчання із застосуванням кейс-технологій, електрон. бібліотеки, комп'ютер. мереж. Заняття проводяться у академ. групах. Систематично проводяться наукові конференції. Розташован. на вул. Галенка у Сакс. р-ні. Директор В. О. Доровський.

Євсевський Леонід Всеволодович (16.9.1927, Криворіжжя). Гірнич. керівник. Зак. КГРІ (1958). У 1948-1950 гірнич. майстер, нач. дільниці, ВКБ РУ ім. Кірова. У 1950-1952 1-й секретар Ц.-Міськ. райкому ЛКСМУ. З 1958 працював гірнич. майстром, нач. дільниці, голов. інж. ш. ім. Кірова одноймен. РУ. Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Умілий керівник процесу видобутку руди. Вів актив. громадську роботу.

Євстигнєєв Олексій Софронович (5.10.1895, Орлов. обл. – початок 80-х, Ростов). Освіта н/середня. Уч. 1-ї світ. війни. Георгіївський кавалер. Уч. гром. війни на Півд. фр. Уч. ВВВ з лют. 1943 у скл. 30 гв. ПДП 10 гв. ПДД. Найстарший за віком боєць дивізії. Телефоніст. Першим повідомив у штаб 37 А про завершення визволення Кр. Рогу у смузі 10 гв. СД. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 1 ст., медаллю "За відвагу" (3).

Євстигнєєва Ольга Іванівна (19.2.1955, Дніпропетровськ). Відом. педагог. Зак. Криворізьк. пед. ін-т (1976). У 1976 – 1979 учитель математики СШ у Магдалинівськ. р-ні. У 1983 – 1984 учитель СШ № 69. У 1984 – 1985 інспектор міськвно. З 1985 учитель СШ № 24, з 1991 – Довг. пед. гімназії. Вивчає проблеми формування творчої активності гімназистів самоврядуванням. Дипломант всеук. конкурсів пед. майстерності (1997, 1998). Учитель-методист, відмінник народ. освіти.

Євсюков Валентин Олександрович (1926, Мордовія – 90-ті, Кр. Ріг). Герой Соц. Праці (1971). Освіта середня. З кінця 40-х працював на шахтах Норильська. Уч. будівництва ПівнГЗК. З трав. 1961 екскаваторник, з 1962 бригадир Першотравнев. рудника ПівнГЗК. Його бригада екскаваторників стала першою на ком-ті. Почес. гірник. Новатор виробництва, наставник, переможець змагань, ударник п'ятирічок. Чл. "Клубу мільйонерів". Систематично перевиконував виробничі завдання. Засл. працівник ПівнГЗК. Нагородж. орд. Леніна (2), Трудового Червоного Прапора.

Євтехов Валерій Дмитрович (2.4.1946, Тульська обл.). Проф. (1994). Д.Г/М.Н. (1992). Член Міжнарод. акад. комп'ютер. наук. (1995). Зак. КГРІ (1969). З 1969 інж., аспірант, асистент, ст. викладач, доцент, проф. КГРІ/КТУ. У 1980 – 1986 декан геолого-збагач. ф-ту. З 1997 зав. кафедрою мінералогії, кристалографії та родовищ корис. копалин. Чл. ради з захисту дисертацій. Підготував 6 канд. наук. Автор 225 наук. праць, 2 монографій. Вивчає проблеми генетич. і прикладної мінералогії залізисто-кремнистих формацій, альтернатив. видів мінеральної сировини ін.

Євтодій Катерина Петрівна (1933, Дніпропетров. обл.). Новатор виробництва. Освіта середня. З 1963 працювала на будовах Кривбасу. З 1970 працювала у системі Криворізьк. шляхоремонт. управління. Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Нагородж. орд. Трудової Слави 3 ст.

Євтухов Василь Іванович (16.10.1948, Криворіжжя). Держ. діяч. Д.Т.Н. (1994). Зак. КГРІ (1971). Уродженець с. Новолозуватка. У 1971 – 1973 інж., нач. бюро, заст. голов. технолога, заст. голов. інж., у 1983 – 1986 секретар парткому, у 1986 – 1990 директор з-ду гірнич. машинобудування "Комуніст". Народ. депутат України (1990). Двічі призначався віце-прем'єром України з енергокомплексу. Очолював Всеукр. спілку промисловців і підприємців. Автор наук. праць і винаходів.

Євтушенко Єлизавета Христіянівна (21.11.1944). Науковець. Зак. Криворізьк. пед. ін-т (1968). Працювала на кафедрі зоології Криворізьк. пед. ун-ту. Канд. зоологіч. наук (1986). Спеціаліст у галузі формування наземних хребетних техногенних територій Криворіжжя. Автор 30 наук. праць.

Євтушенко Неоніла Євдокимівна (28.4.1924, Кіровоград. обл.). Засл. учитель України (1973). Зак. Криворізьк. пед. ін-т (1960). Уч. ВВВ з берез. 1942 у скл. 57 медсанбату 58 гв. СД. У 1949 – 1980 учитель географії, завуч. СШ № 10. Очолювала райметодоб'єднання Ц-Міськ. р-ну. Учитель-методист. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 1 ст., Червоної Зірки.

Євтушенко Петро Іванович (1919, Омська обл.). Новатор виробництва. Освіта середня. Уч. ВВВ з лип. 1941. З 1957 працював директором автобази тр-ту "Кривбасшахтопроходка". Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 2 ст., Трудового Червоного Прапора, Червоної Зірки.

Євченко Віталій Миколайович (1944, Казахстан). Новатор виробництва. Освіта середня. З 1969 працював прохідником ШПУ № 3 тр-ту "Кривбасшахтопроходка". Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора, знак. "Шахтарська слава" 3 ст.

Єганов Степан Захарович (15.12.1925, Миколаїв. обл.). Засл. будівельник України (1973). Зак. Миколаїв. буд. тех-м (1958). У 1953 – 1957 монтажник, майстер, бригадир монтажників СУ № 462. У 1957 – 1985 бригадир, ст. виконроб СУ № 28 тр-ту "Криворіжстальконструкція". Майстер монтажу складних промконструкцій.

Єгорій-весняний, народна назва 6 травня (Юріїв день). На Єгорієвому тижні на Криворіжжі з'являлися після вирію ластівки.

Єгорія-мисливця, у давнину на Криворіжжя день 9 грудня.

Єгоров Анатолій Олексійович (26.10.1928, Іванов. обл.). Пром. керівник. Зак. КГРІ (1961). У 1974 – 1984 директор сурикового з-ду. У 1984 – 1988 працював на НКГЗК. Умілий керівник. Впроваджував нові технології, домігся підписання контрактів на продаж продукції за кордон.

Єгоров Іван Феоктистович (1906 – 1941 (?). Гірнич. керівник. Зак. курси майстрів (1929). У 1929 – 1941 гірнич. майстер РУ ім. К. Лібкнехта. Стахановець. Ударник перших п'ятирічок. Став переможцем змагань. Уч. ВВВ з серп. 1941. Загинув у бою.

Єгоров Михайло Федорович (1916, Новгородська обл. – 27.4.1944, Молдавія). Військ. діяч. Зак. Військ. арт. уч-ще (1937). Уч. ВВВ з лип. 1941. Під час визволення Криворіжжя ком-р 669 арт. полку 228 СД. Уміло командував полком під час боїв за Недайводу, Лозуватку. Загинув у бою. Нагородж. орд. Червоного Прапора.

Єгоров Олександр Іванович (1927, Татарстан – 1990, Кр. Ріг). Засл. будівельник України (1975). Освіта н/середня. У 1947 – 1951 працював у домен. цеху, брав участь у відбудові з-ду "Криворіжсталь". У 1952 – 1986 бригадир трубоукладників БУ №№ 2, 7 тр-ту "Криворіжшляхводбуд". Стояв біля витоків тр-ту. Майстер-наставник молоді. Переможець змагань, ударник п'ятирічок. Нагородж. орд. "Знак Пошани".

Єгоров Олексій Наумович (22.3.1937, Тверська обл.). Засл. металург України (1984). Освіта середня. У 1959 – 1987 горновий домен. цеху № 1 з-ду "Криворіжсталь". Новатор виробництва, ударник п'ятирічок. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора.

Єгоров Олег Юрійович (21.9.1964, Кр. Ріг). Священнослужитель. З 1989 послушник Свято-Успенськ. церкви Києво-Печерськ. лаври. У 1992 отримав сан священика. У 1992 – 1995 служив у Чернігівськ. єпархії. У квіт.-верес. 1995 настоятель храму св. Миколи Угодника в м. Інгулець. Згодом настоятель церкви ікони "Достойно есть" в житломасиві Карачуни Ц.-Міськ. р-ну. Один з реформаторів Укр. православної церкви, виступає за її єдність, збереження цінностей християнства.

Єгорова Марія Едуардівна (4.9.1956, Донецька обл.). Пед. керівник. Зак. Криворізьк. пед. ін-т (1978). У 1978 – 1979 вихователь школи-інтернат № 3. У 1979 – 1992 учитель математики та інформатики СШ № 9. З 1992 учитель інформатики Довг. гуманітарно-техніч. ліцею. Учитель-методист. Відмінник народ. освіти. Почес. Грамота Міносвіти України. Лауреат конкурсу "Учитель року" (1999). Чл. наук. ради учителів інформатики області. Уч. всеукр. конференцій з інформатики з 1999. Автор наук. праць. Нагородж. знак. "За заслуги перед містом".

Єгорова вулиця житломасиву Гданцівка Ц.-Міськ. р-ну. Закладена в 40-х. Розвитку набула в 50-х. До 1975 мала назву провулок 2-й Комуністичний. Довж. 234 м, ширина 9 м. Має 24 держ. будинки. Вкрита асфальтом, багата на зелені насадження. Обслуговує 4 в/з.

Єгорова вулиці будинок № 7, споруджен. полоненими німцями в 1947 у Ц.-Міськ. р-ні. Має 2 поверхи. В архітектурі присутні елементи класицизму, центральна частина позначена прямокутними смугами. Розташовується молодіж. центр "Аспект".

Єгорова ім. парк, закладен. на початку 60-х у мкрн. Гданцівка Ц.-Міськ. р-ну. Має вихід на вулиці Комуністичну і Єгорова. Пл. 4,5 га. Багатий на зелені насадження, обладнан. пішохід. доріжками, малими дитяч. формами. Встановлено 2 меморіали часів ВВВ.

Єдиноріг, козацька гармата за часів козаччини на Криворіжжі.

"Єдиноріг", криворізька легенда, яку виявив і записав у 90-х ХХ ст. краєзнавець О. Мельник. Події датуються часів скіфів. Суть полягає у тому, що на злитті сучас. річок Інгульця і Саксагані водилися коні-єдинороги. Вони мали білий колір і ріг із золота. Люди обожнювали тварин, а потім у гонитві за їжею, шкірою і рогом почали знищувати. Один з коней мав зігнутий ріг, як ознаку запеклих сутичок за право володіти кобилицею. Поступово коні зникли. Якось мандрівники знайшли зігнутий ріг з золота. Це сприйняли як ознаку і дарунок долі і заснували на місці знахідки селище.

Єдисанська орда, Очаківська орда, одна з ногайських орд, виникла у 2-й половині XVI ст. на території між Півд. Бугом і Дністром, Чорним морем і р. Кодима. Загони проводили набіги на територію сучас. Криворіжжя. В результаті Кримської війни 1853-1856 остаточно занепала, татари виселені до Туреччини.

Єдності вулиця, розташована у центр. частині Ц.-Міськ. р-ну. Закладена в 20-х. Розвитку набула в 50-60-х. До 1975 мала назву вулиця 1-а Кривбасівська. Довж. 364 м, ширина 5,6 м. Пл. 2 тис. кв. м. Тверде покриття з 1968. Має 14 приват. будинків. Обслуговує 24 в/з.

“Еженедельное издание криворожского окружкома ЛКСМУ и редакции газеты “Красный горняк”, газета виходила безкоштовно з 6 по 20.10.1928.

Єжов Аркадій Григорович (1937, Кр. Ріг). Науковець. Зак. Дніпропетров. ун-т (1959). Спеціаліст у галузі ракетно-косміч. техніки. Брав участь у проектуванні, виготовленні кращих у світі носіїв косміч. кораблів. Канд. тех. наук. Автор наук. праць.

Єжовський район, таку назву мав сучас. Ц.-Міськ. р-н у 1936 – 1939. Носив ім'я “сталінського” наркому внутрішніх справ М. І. Єжова, який безпосередньо керував масовими репресіями проти свого народу. В результаті і сам був розстрілян. у 1939.

Єйський провулок, розташован. у мкрн. ім. Ілліча Дзерж. р-ну. Закладен. у кінці 40-х. До 1975 мав назву провулок 2-й Сальський. Довж. 500 м. Пл. 2 тис. кв. м. Має 10 приват. будинків. Назван. на честь міста Краснодар. кр. Рос. Федерації – Єйськ. Обслуговує 41 в/з.

Єлдишев Анатолій Петрович (4.11.1922, Іркутська обл.). Герой Рад. Союзу (18.8.1945). Зак. Військ.-повітр. акад. (1953). Ген.-майор авіації. В арм. з 1940. Після Пермськ. авіаучща на фр. з берез 1943. Визволяв Донбас, Кр. Ріг у скл. 995 ШАП 306 ШАД. Ком-р ескадрильї. Вів розвідку, прикривав Інгулецьк. плацдарм і рейд ген. І. О. Плієва на Миколаївщину. Здійснив 139 б/вильотів, знищив 15 танків, 50 автомобілів, 4 склади. Заст. нач. кафедри Військ.-повітр. акад. Нагородж. орд. Леніна, Червоного Прапора (2), О. Невського, Вітчизняної війни 1 ст. (2), Червоної Зірки (2), “За службу Батьківщині” 3 ст.

Єлей, освячена конопляна олія на Криворіжжі у давні часи.

Єлецька вулиця житломасиву Змичка Ц.-Міськ. р-ну. Закладена в 30-х. Розвитку набула в 50-60-х. До 1975 мав назву провулок 3-й Лозуватський. Довж. 230 м, ширина 6 м. Пл. 4,6 тис. кв. м. Тверде покриття з 1968. Названа на честь міста Липецьк. обл. – Єлець. Обслуговує 45 в/з.

Єлєзов Василь Михайлович (14.1.1929, Архангел. обл. – 1993, Кр. Ріг). Гірнич. керівник. Зак. КГРІ (1952). У 1952 – 1972 на інж. посадах на ш. “Центральна”, № 5 РУ ім. Фрунзе. У берез. 1972 – серп. 1976 директор ПівнГЗК. Керував розширенням дроб. фаб-ки, будівництвом 2-ї черги збагач. фаб-ки, освоєнням виробництва окатишів. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора.

Єлисєєв Микола Олександрович (1898 – 70-ті, Ленінград). Чл.-кор. АН СРСР. Проф. (1937). Д.Г/М.Н. (1937). Зак. Ленінград. ун-т (1924). З 1925 працював у Геологіч. ком-ті АН СРСР. З 1937 у Ленінград. ун-ті. Керував експедиціями на рудному Алтаї, Калбі. У 1960 – 1961 вивчав залізисті кварцити Кривбасу.

Єлисєєв Олександр Кузьмич (6.3.1935, Воронезька обл.). Чл.-кор. АГНУ (1991). Акад. Міжнарод. акад. комп’ютер. наук (1994). Зак. Дніпропетров. гірнич. ін-т (1960). З 1960 працював слюсарем, майстром, пом. нач. фаб-ки ЦГЗК. З 1964 працював на ПівнГЗК. У 1969 перебував у Британії, ФРН, з 1981 директор Ганнівськ. РУ. З січ. 1985 директор, у 1989 – 1998 ген. директор ПівдГЗК. Канд. тех. наук (1976). Автор 12 наук. праць, 32

винаходів. Уч. ВДНГ СРСР. Керував реконструкцією, переоснащенням ПівдГЗК. Ініціатор створення акціонер. тов-ва. Нагородж. Почес. Грамотою Президії Верх. Ради України, знак. “За заслуги перед містом”.

Єлисєєва Лідія Василівна (5.2.1934, Москва). Засл. артистка Казахстану (1969). Зак. Петропавлівськ. технологіч. тех-м (1949). З 1949 працював контролером Петропавлівськ. з-ду важкого машинобудування. З 1958 працював у театрах Північ.-Казахстанськ., Кизиловськ., Пермськ., Тюменськ. У 1983 – 1991 у Криворізьк. драм. театрі ім. Шевченка. Відзначена дипломами республіканськ. та обл. фестивалів. Диплом 1 ст. за роль Лариси в “Угрюм-річці”, 2 ст. – Ніни у “Сучасних хлоп'ятах”, Любові Шевцової в “Молодій гвардії”. Перша прем. за кращу жіночу роль у “Чотирьох допитах”. Лауреат 1-го Укр. фестивалю театрів-студій (1989).

Єлізаровський провулок житломасиву ім. Р. Люксембург Терн. р-ну. Закладен. в 30-х гірниками ШУ ім. Р. Люксембург як робітниче селище. Розвитку набув в 50-х. Має 10 приват. будинків. Проживає 36 чол. Довж. 200 м, ширина 7 м. Вкритий відсівом, багатий на зелені насадження. Назван. на честь відом. архітектора Єлізарова Віктора Дмитровича. Обслуговує 37 в/з.

Ємельянов Віктор Олександрович (3.11.1948). Військ. діяч. Зак. Військ. акад. ім. Жукова (1982). В арм. з 1967. Служив у зенітно-ракетних частинах. Канд. військ. наук. Викладав в Дніпропетров. зенітно-ракет. уч-щі. Доцент. У 1993 – 1999 нач. Військ. ліцею у Кр. Розі. Майстер спорту з офіцерськ. багатоборства.

Ємельянов Геннадій Євгенович (27.10.1953, Курська обл.). Засл. металург. України (1994). Освіта середня. З 1974 слюсар, вальцювальник, майстер СПЦ № 2 ком-ту “Криворіжсталь”. Передовик виробництва, ударник п'ятирічок, переможець змагань. Кращий за професією. Нагородж. орд. Трудової Слави 3 ст.

Ємельянов Микола Васильович (груд. 1901, Златоуст – 31.10.1943, Криворіжжя). Військ. діяч. Зак. КУКС. З 1913 працював кочегаром Самаро-Златоустівськ. залізниці, слюсарем рудника Бакал. Уч. походу В. Блюхера на Уралі. Служив у скл. 23 СД. Будував Дніпрогес, ХТЗ. З 1939 комісар спец. частин Київ. гарнізону. Уч. ВВВ з червня 1941. На посаді нач. політвідділу 19 мехкорпусу, брав участь у танк. бою в р-ні Броди-Дубно. З верес. 1941 комісар 15 Т бр. Йому присвяч. рядок із фронт. пісні. Нач. політвідділу 56 А на Півд. фр., з квіт. 1943 нач. політвідділу 37 А. Відзначився при форсуванні Дніпра. 31.10.1943 виїхав на переправу через Інгулець в р-ні Недайводи і пропав безвісти. Тільки у 1970 жителі Недайводи В. П. Кибиць, І. І. Номировський знайшли останки Є. За номерами орденів встановлене ім’я. Разом з водієм прийняв нерівний бій з 20 автоматниками ворога. З почестями похований у Недайводі. Ім’я носить вулиця у Кр. Розі, Недайводі. Нагородж. орд. Червоного Прапора (3).

Ємельянов Микола Петрович (5.2.1928, Кр. Ріг – 28.6.1997, Кр. Ріг). Герой Соц. Праці (1971). Освіта середня. З 1954 працював машиністом екскаватора, бригадиром. Новатор виробництва. Один із засновників “Клубу мільйонерів”. Встановлював рекорди, ініціатор труд. починів. Наставник і раціоналізатор. Переможець змагань, ударник п'ятирічок. Засл. працівник промисловості України (1980). Консультував конструкторів гірнич. екскаваторів. Уч. ВДНГ. Нагородж. орд. Леніна, Жовтневої Революції, Трудового Червоного Прапора, “Знак Пошани”, знак. “Шахтарська слава” 3 ст.

Ємельянов Федір Федорович (1929 – серп. 1980, Кр. Ріг). Новатор виробництва. Освіта середня. У 1950 – 1980 бригадир трубоукладальників СУ № 10 тр-ту “Криворіжшляхводбуд”. Раціоналізатор. Випробовував нову техніку. Існувала школа передового досвіду. Нагородж. орд. Леніна.

Ємельянова вулиця, розташована у центр. частині Ц.-Міськ. р-ну. Закладена в 50-х. Розвитку набула в 60-х. До 1975 мала назву провулок 2-й Кривбасівський. Довж. 120 м, ширина 7 м. Має 17 будинків. Вкрита відсівом, багата на зелені насадження. Названа на честь уч. визволення Кривбасу М. В. Ємельянова. Обслуговує 24 в/з.

Ємельянова М. В. місця загибелі пам'ятний знак, встановлен. у с. Недайвода поблизу тракторного парку в 1974. Являє стелу з написом, вмонтовану на кам'яній брилі.

Ємець Григорій Петрович (8.10.1957, Кр. Ріг). МСМК (1983). Зак. КГРІ (1979). Легкоатлет. Чл. СК "Богатир" (1980). Вихованець засл. тренера України В. Г. Чернятевича. У 1980 – 1983 інструктор по спорту. Чл. збірної України з легкої атлетики (1983 – 1987). Чемпіон і рекордсмен Європи в закритих приміщеннях у потрійному стрибку (Гетеборг, Швеція, 1984), 8-ї Спартакіади України, рекордсмен України, призер чемпіонатів СРСР, переможець і призер міжнарод. змагань в Італії, Британії, Австрії, Польщі ін.

Ємець Іван Артемович (1926, Дніпропетров. обл.). Транспорт. керівник. Зак. Дніпропетров. ін-т інж. залізнич. транс-ту (1952). У 1942 – 1945 черговий ст. Чимкент. У 1945 – 1948 диспетчер Дніпропетров., Львів. відділень залізниці. У 1952 – 1953 заст. нач. ст. Одеса-порт. У 1953 – 1956 нач. ст. Синельникове-1. У 1956 – 1961 нач. відділу руху Запорізьк. відділка. У 1961 – 1963 нач. Криворізьк. відділка Придніпров. залізниці. Умілий організатор транспорт. руху на залізниці.

Єнін Віталій Анатолійович (21.1.1961, Бєлгород. обл.). Тележурналіст. Зак. КГРІ (1987). З 1980 працював на ш. ім. Леніна слюсарем. У 1992 заснував телефірму "ЄваЛТД"

Єнін Костянтин Федорович (2.12.1918, Омська обл. – 5.6.1990, Кр. Ріг). Військ. діяч. Зак. Ленінград. вищу танк. школу (1948). Працював техніком на Іркутськ. суднобуд. з-ді. Уч. ВВВ з лип. 1942 у скл. 27 Т бр. Полковник. У 1961 – 1963 заст. ком-ра танк. дивізії. Перший військовий комісар Інгулецьк. р-ну (1963 – 1966). Нагородж. орд. Червоного Прапора, Вітчизняної війни 1, 2 ст., Червоної Зірки (2).

Єнін Павло Васильович (20.4.1960, Кр. Ріг). Засл. металург України (1994). Освіта середня. З 1977 слюсар, оператор блюмінга-2 ком-ту "Криворіжсталь". Новатор виробництва. Переможець змагань, ударник п'ятирічок.

Єніна Валентина Іванівна (15.11.1924, Пензенська обл.). Організатор ветеран. руху. Освіта середня. Уч. ВВВ з серп. 1941 у скл. 64 А 27 Т бр. У 1964 – 1992 вихователь гуртожитку ПівдГЗК. З 1992 очолює Інгулецьку райраду ветеранів війни і праці. Бере актив. участь у громадській роботі. Нагородж. орд. "За мужність", Вітчизняної війни 2 ст., знак. "За заслуги перед містом".

Єнісейська вулиця житломасиву Братське Жовт. р-ну. Закладена в кінці 20-х. Довж. до 300 м, ширина 7 м. Має 5 будинків. Вкрита щебенем, багата на зелені насадження. Названа на честь р. Єнісей у Сибіру. Обслуговує 85 в/з.

Єнохович Валерій Олексійович (2.9.1936, Крим). Проф. (1983). Д.М.Н. (1982). Зак. Дніпропетров. мед. ін-т (1961). У 1965 – 1998 асистент, доцент, зав. кафедрою клініч. патологічної анатомії. З 1998 проф. кафедри терапії фак-ту удосконалення лікарів (Кр. Ріг). Автор 182 наук. праць, 2 монографій, 12 рацпропозицій. Чл. редколегії ж. "Клиническая лабораторная диагностика", "Лаборатория диагностики". Нагородж. Почес. Грамотою Президії Верх. Ради України.

Єпакта, давня назва числа днів, якими останнє новомісяччя в році передує новому року. Як правило, на Криворіжжі це число дорівнює 21 або 51 день.

Єпархія, церковний адміністративний округ на чолі з архієреєм. Керує діяльністю храмів, об'єднує парафіян у єдиній вірі.

Єпископ Єфрем (Кицай Іван Степанович) (5.7.1966, Львів. обл.).Священнослужитель. Зак. Київ. духовну акад. (1997). Відом. діяч Укр. православної церкви. Керуючий Криворізьк. єпархією, єпископ Криворізьк. і Нікопольськ. Канд. богослов'я. Вивчав праці і життя митрополита Філарета. Сприяє відродженню Укр. православної церкви. Керує відкриттям нових храмів. Медаль на честь 10-річчя Харків. собору. Нагородж. орд. "Різдво Христове-2000" 1 ст., св. Сави Серб., Православ. церкви, знак. "За заслуги перед містом" (Кр. Ріг), "За заслуги перед містом" (Дніпродзержинськ).

Єпімахова Олена Василівна (25.6.1959, Карпінськ). Діяч культури. Зак. Криворізьк. муз. уч-ще (1980). З 1978 викладач, зав. відділенням, завуч муз. школи № 7. Автор проекту

учбового курсу із світової художньої літератури, склала хрестоматію для учнів з цієї проблеми.

Єрашов Іван Михайлович (26.9.1911, Вітебська обл. – 8.5.1948, Новочеркаськ). Герой Рад. Союзу (4.2.1944). Зак. Левельськ. пед. тех-м, Сталінград. авіауч-ще (1936), Військ.-повітр. акад. (1943). Працював учителем у Полоцьку. В арм. з 1933. Уч. ВВВ з трав. 1943. Ком-р 672 ШАП 306 ШАД. Визволяв Криворіжжя. Здійснив більше 100 б/вильотів, збив 4 літаки. Був збитий, потрапив у полон, втік і знову літав. Втратив ногу. Нагородж. орд. Леніна, Червоного Прапора (2), О. Невського.

Єреванська вулиця, житломасиву ім. Р. Люксембург Терн. р-ну. Закладена в 30-х. Розвитку набула в 50-70-х. До 1975 мала назву вулиця 2-а Єреванська. Довж. 600 м, ширина 9 м. Має 57 багатоповерхових будинків, проживає 171 чол. Вкрита відсівом. Названа на честь столиці Вірменії м. Єреван. Обслуговує 37 в/з.

Єременко Георгій Давидович (1925, Дніпропетров. обл. – 1996, Київ). Засл. будівельник України. Зак. Одес. інж.-буд. ін-т (1971). У 1949 – 1957 слюсар СУ № 556 тр-ту "Південсантехмонтаж". У 1957 – 1963 голов. інж., нач. СУ № 552 у Кр. Розі. У 1963 – 1975 керуючий тр-том "Чорноморпромсантехмонтаж". У 1975 – 1987 нач. управління "Головхімпроммонтаж", у 1987 – 1991 нач. управлінням "Укрголовпромсантехмонтаж", у 1993 – 1995 нач. управлінням "Закордонмонтажспецбуд". Будував об'єкти КМЗ, гірничозбагач. ком-ти у Кр. Розі. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора, "Знак Пошани" (2), Почес. Грамотою Президії Верх. Ради України.

Єременко Діонісій Лукич (1883, Кр. Ріг – 1981, там же). Повний Георгіївський кавалер. Освіта початкова. Працював грабарем на Харинськ. руднику. Уч. 1-ї світ. війни. Відзначався винятковою хоробрістю. Підпрапорщик. Уч. гром. війни. Брав участь у формуванні загонів Червоної гвардії. Актив. учасник відбудови Кривбасу. До 1953 працював у котельні Першотравнев. РУ.

Єременко Захарій Корнійович (1887, Київ. обл. – 50-ті, Кр. Ріг). Почес. гірник. Освіта н/середня. З 1893 працював на Шмаківськ. руднику. Уч. рев. подій 1905, 1917. Брав участь у формуванні загонів Червоної гвардії. Уч. гром. війни на Півд. фр. Брав участь у відбудові шахт Кривбасу. Перебував у скл. робітнич. комісії. Залишив спогади про Шмаківськ. рудник.

Єременко Леонтій Прохорович (1912, Криворіжжя – 10.10.1968, там же). Уч. руху Опору. Освіта середня. У 1926 – 1929 працював на нафтопромислах в Баку, лампоносієм на шахтах Донбасу. У 1929 – 1932 вантажник тр-ту "Руда". У 1932 – 1941 складач вагонів, токар ст. Кагановича. У лип.-серп. 1941 демонтував матчастину КМЗ. Заарештован. фашистами і кинутий до концтабору. У січ. 1942 вивезен. на шахти Рура. Двічі здійснював втечу. Переніс жорстокі тортури. У 1943 – 1944 у скл. франц. Опору. Відзначався винятковою хоробрістю. Визволяв Леон і Марсель. Мав особисту подяку від Ш. де Голя. Відзначен. орд. і медалями Франції. Працював у тр-ті "Криворіжстальконструкція", у с/госп. с. Красіне.

Єременко Микола Григорович (19.12.1958, Миколаїв. обл.). Банкір. Зак. Полтав. кооператив. ін-т (1986). У 1986 – 1989 ст. економіст відділення Агробанку України м. Лубни Полтав. обл. У 1989 – 1991 заст. нач. ВРП ІнГЗК. У 1991 – 1993 заст., з верес. 1993 керуючий Інгулецьк. відділенням Промінвестбанку України. Один з організаторів банківськ. системи незалежної України.

Єрика земельні володіння, з 90-х XIX ст. розташовувалися на берегах р. Боковенька в р-ні сіл Попівка, Андріївка, Ізюмівка, Данилівка. Землі оброблялися наймитами, вирощувалися зернові. Економія припинила діяльність з початком гром. війни.

Єркін Георгій Мусійович (16.1.1895, Тульська обл. – 1961, Кр. Ріг). Засл. лікар України (1957). Зак. Дніпропетров. мед. ін-т (1926). У 1914 – 1916 пом. лікаря в Київ. губ. Уч. 1-ї світ. війни у скл. 207 ПП. У 1917 – 1919 пом. лікаря Широківськ. лікарні. У 1920 зав. повіт. відділом охорони здоров'я Кр. Рогу. У 1926 – 1935 хірург, голов. лікар окружної лікарні. У 1935 – 1941 хірург Криворізьк. міжрайлікарні. Уч. ВВВ з 1942 у скл. 386

госпіталю. У 1946 – 1956 хірург, голов. лікар 3-ї міськлікарні. Делегат III, IV з'їздів хірургів України (1928, 1930). Один з найвідоміших лікарів Криворіжжя. Уч. відродження медицини у 40-50-х. Автор наук. праць. Нагороджж. орд. Леніна, Червоної Зірки.

Єрмак, мале жорно в ручному селянському млині у давні часи на Криворіжжі.

Єрмак Микола Дмитрович (27.8.1930, Запорізька обл.). Транспорт. керівник. Зак. Київ. автошлях. ін-т (1955). У 1955 – 1981 інструктор, зав. трансп. відділом міськвиконкому. Уміло керував транс-том Кр. Рогу в 50-70-х. Організатор пасажирських маршрутів. У 1981 – 1986 нач. АТП 30431. У квіт. 1986 переведен. на Дніпропетров. станцію техобслуговування.

Єрмак Микола Дмитрович (22.5.1934, Кр. Ріг). Пром. керівник. Зак. КГРІ (1957). У 1957 – 1958 маркшейдер РУ ім. Ілліча. У 1958 – 1968 служба в органах держбезпеки. У 1968 – 1973 інж., нач. техвідділу тр-ту "Дзержинськруда". У 1973 – 1979 заст. нач. гірнич. відділу Мінчормету України. З 1992 на відповідальних посадах у Мінекономіки України, концерну "Укррудпром".

Єрмак Сергій Онисимович (1903, Криворіжжя – 24.2.1944, там же). Уч. підпілля. Освіта н/середня. Працював у с/госп. і на шахтах. Під час окупації перебував у підпіллі. Помер від ран.

Єрмолаєв Микола Васильович (19.12.1924, Курган. обл.). Герой Рад. Союзу (22.2.1944). Зак. військ. курси при 37 А (1944). Працював у кол-пі. В арм. з 1942. Уч. ВВВ з серп. 1943. Розвідник 280 гв. СП 92 гв. СД. Серед перших форсував Дніпро біля с. Дерііївка Кіровоград. обл. На підступах до Кр. Рогу у ворож. тилу знищив бронемашину і вогнем з кулемета взвод гітлерівців. Працював фельд'єгерем зв'язку. Живе у сел. Варгаші Курган. обл. Нагороджж. орд. Леніна, Втчизняної війни 1 ст., Червоної Зірки.

Єрмолової вулиця житломасиву Гданцівка Ц.-Міськ. р-ну. Закладена в 40-х. Розвитку набула в 50-х. До 1975 мала назву вулиця Кільцева. Довж. 781 м, ширина 7 м. Має 19 будинків. Вкрита відсівом, багата на зелені насадження. Названа на честь рос. актриси Єрмолової Марії Миколаївни (15.7.1853, Москва – 12.3.1928, там же). Народ. артистка республіки (1920), Герой Праці (1924), працювала у трупі Малого театру. Ролі: Катерина ("Гроза" О. Островського), Жанна д'Арк ("Орлеанська діва" Шіллера", Лауренсія ("Фуенте овехуна" Лопе де Вега). Гастролювала у Києві (1878). Обслуговує 4 в/з.

Єрмонія, гармошка у давнину на Криворіжжі.

Єрмошин Юрій Петрович (4.6.1938, Узбекистан). Пром. керівник. Зак. Ташкент. текстильн. ін-т (1962). У 1962 – 1967 ст. технолог з-ду "Таджиктекстильмаш". У 1967 – 1972 інж. тр-ту "Кривбасзалізобетон". У 1972 – 1982 голов. механік, голов. економіст Криворізьк. вовнопрядильної фаб-ки. У 1982 – 1986 інж. електроз-ду. У 1987 – 1989 голов. механік, ст. майстер вовнопрядильної. фаб-ки. Умілий організатор виробництва. Нагороджж. орд. "Знак Пошани".

Єроян Анушаван Срапіонович (15.9.1913, Вірменія). Буд. керівник. Зак. Новочеркаськ. індустр. ін-т (1939). У 1929 – 1932 матрос турфлоту Чорномор. пароплавства. У 1932 – 1941 виконроб тр-ту "Запоріжбуд", нач. дільниці тр-тів "Донмашбуд", "Північкавважбуд". Уч. ВВВ з серп. 1941, інж. 5 сапер. арм. Півд. фр. У 1942 – 1944 ст. виконроб тр-ту "Уралважбуд". У 1944 – 1959 нач. дільниці, голов. інж., керуючий тр-том "Донецькметалургбуд". Керував відбудовою коксіндустрії і мартен. виробництва Донбасу. У 1959 – 1960 керуючий тр-том "Донецькжитлобуд". У 1960 – 1965 нач. ком-ту "Кривбасбуд". Чл. колегії Головпридніпров'ябуд. Один з керівників будіндустрії Кривбасу 60-х. Вивів комбінат у передові підприємства галузі. Згодом очолював управління "Головхарківбуд". Нагороджж. орд. Леніна, Вітчизняної війни 1 ст., Трудового Червоного Прапора.

Єрцева Ніна Олександрівна (13.6.1935, Луганська обл.). Мед. керівник. Зак. Дніпропетров. мед. ін-т (1960). У 1960 – 1979 лікар, зав. відділенням, у 1979 – 2001 голов. лікар 2-го протитубдиспансеру. Один з організаторів боротьби з туберкульозом у Кр. Розі в 60-90-х. Проводила складні операції. Лікар вищої категорії. Делегат VIII-X з'їздів

фтизіатрів СРСР, II з'їзду фтизіатрів України. Автор 58 наук. праць. Нагородж. Почес. грамотою Радміну СРСР.

"Ершик", журнал заснован. у січ. 2002 С. В. Балабановим. Публікує розважальні матеріали, кросворди. Тираж. 6 тис. екз.

Єршова Анастасія Степанівна (8.1.1919, Алтай). Проф. (1974). Д.М.Н. (1973). Зак. 2-й Моск. мед. ін-т (1940). Уч. ВВВ. Визволитель Кр. Рогу, лікар медсанбату 20 гв. СД. У 1946 – 1949 на адмін. роботі в Міністерстві охорони здоров'я Кабардино-Балкарськ. АРСР. Працював в Кримськ., Донецьк., Львів. мед. ін-тах. У 1973 – 1980 доцент кафедри акушерства Дніпропетров. мед. ін-ту. З 1980 проф. кафедри акушерства фак-ту удосконалення лікарів (Кр. Ріг). Автор 35 праць з проблем гінекології. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 2 ст., Червоної Зірки (2).

Єршова вулиця, розташована у сел. Степове Інгулецьк. р-ну. Забудова почалася в 30-х у зв'язку з розвитком РУ "Інгулець". Потрапила в санзону кар'єру ІнГЗК. Залишилося 2 приват. будинки, 4 1-поверх. ЖКВ ІнГЗК. Довж. 400 м. Названа на честь рос. письменника Єршова Петра Павловича (6.3.1815, Тюмен. обл. – 30.8.1869, Тобольськ). Автор кн. "Горбоконик", "Станційний наглядач". Обслуговує 68 в/з.

Єрьоменко Михайло Мусійович (25.9.1925, Чернігів. обл.). Засл. гірник України (1969). Освіта н/середня. У 1952 – 1987 лопатник, прохідник, бригадир ВКБ РУ ім. Комінтерну. Встановив 2 всесоюз. рекорди з проходки відкаточних виробок. Успішно випробовував нову техніку. 7 разів ставав переможцем різних змагань. Представлявся до звання Героя Соц. праці. Один з найвідоміших гірників Кривбасу. Раціоналізатор і наставник. Вів громадську роботу. Почес. гірник (1965). Уч. ВДНГ. Нагородж. орд. Леніна, Трудового Червоного Прапора, знак. "Шахтарська слава" 1-3 ст.

Єсеніна вулиця належить до 2-х р-нів. Частина до пр. Гагаріна входить до скл. Дзерж. р-ну, після пр. Гагаріна – до скл. Сакс. р-ну. Закладена в 60-х. Розвитку набула в 60-70-х. До 1975 мала назву вулиця Кубинська. Довж. 926 м, ширина 12-14 м. Має 6 багатоповерх. та 1 приват. будинок, проживає 617 чол. У Дзерж. частині розташована підземна станція швидкіс. трамваю "Будинок рад". Має мережу магазинів. Названа на честь рос. поета Єсеніна Сергія Олександровича (3.10.1895, Рязанська обл. – 28.12.1925, Ленінград). Співець рос. природи і душі. Загинув при загадкових обставинах.

Єсипенко Адольф Сергійович (23.3.1936, Кр. Ріг). Пром. керівник. Зак. КГРІ (1960). У 1960 – 1969 маркшейдер ш. "Саксагань" РУ ім. Дзержинського. У 1969 – 1977 голов. маркшейдер Криворізьк. округу Держгіртехнагляду України. У 1977 засновник і 1-й начальник Криворізьк. інспекції з охорони надр і маркшейдер. нагляду. З червня 1977 заст. нач., нач. відділу Держгіртехнагляду України. Брав участь у розробці Кодексу України про надра (1976). Голова комісії 2-го видання Кодексу України про надра. Знак. "За доблесну службу". Почес. грамоти Держгіртехнагляду України. Автор 30 наук. праць з проблем використання надр.

Єсипенко Микола Гаврилович (19.12.1906, Дніпропетров. обл. – 70-ті). Засл. діяч мистецтв України (1960). Зак. Київ. муз.-драм. ін-т (1930). У 1930 – 1933 працював у Дніпропетров. укр. муз.-драм. театрі. У 1933 – 1934 очолював Криворізьк., у 1937 – 1939 Дніпропетров., у 1939 – 1941 Херсон. ТЮГ. У 1945 – 1952 у Житомир. театрі. У 1952 – 1953 у Київ. обл. укр. муз.-драм. театрі. У 1954 – 1959 голов. режисер Криворізьк. рос. драм. театру. Засновник театр. уч-ща у Дніпропетровську (1930 – 1933). У 1944 – 1945, 1961 – 1969 викладач Київ. ін-ту театр. мистецтва. У 1969 – 1975 директор Київ. укр. драм. театру ім. Івана Франка. Вистави "Плацдарм" (1931), "Сава Чалий" (1932), "Ромео і Джульєтта" (1938), "У пошуках радості" (1957), "Ревізор".

Єфанов Микола Анатолійович (5.9.1963, Кр. Ріг – 9.3.1982, Афганістан). Воїн-інтернаціоналіст. Зак. СПТУ № 29. В арм. з 1981. В Афганістані з 1981. Водій. Загинув під час чергового рейсу. Похован. у Кр. Розі.

Єфанов Федір Костянтинович (1.7.1888, Орлов. обл. – 1967, Кр. Ріг). Почес. гірник. Освіта середня. У 1905 – 1918 коногон, лопатник рудника Колачевського. У 1921 – 1941

гірнич. майстер ШУ ім. Орджонікідзе. Новатор виробництва. Ударник перших п'ятирічок, стахановець. Одержав автомобіль від С. Орджонікідзе. У 1941 – 1945 гірнич. майстер на шахтах Уралу. У 1945 – 1955 гірнич. майстер ш. ім. Орджонікідзе. Двічі відбудовував Кривбас. Під землею працював 50 років. Разом із зміною видав на-гора 20 млн. т руди. Нагородж. орд. Леніна, Трудового Червоного Прапора.

Єфанова Г. В. геологічна експедиція, проходила на Криворіжжі у 1947 – 1948 під егідою Дніпропетров. ун-ту. Вивчалася орографія долини річок Інгулець і Саксагань у межах розповсюдження залізоруд. покладів, четвертичні відкладення. Результати мали велике практичне значення.

Єфіменко Віктор Іванович (25.1.1949, Криворіжжя). Проф. діяч. Зак. КГРІ (1973). У 1968 технік ін-ту "НДІрудвентиляція". У 1974 – 1975 ст. виконроб тр-ту "Криворіжіндустрбуд". З 1976 ст. викладач, заст. декана, з 1995 зав. кафедрою архітектури КТУ. Канд. техн. наук, доцент. Віце-президент Міжнарод. асоціації сталекомпозитних бетонів. З 1986 голова профкому КГРІ/КТУ, з 1992 голова ради голів профкомів вузів України (1993). Автор 60 наук. робіт, 3 книг. Вивчає проблеми утилізації відходів енергетичної промисловості. Брав участь у підготовці Закону України про освіту.

Єфіменко Юрій Григорович (3.8.1941, Дніпропетров. обл. – 20.8.1999, Кр. Ріг). Новатор виробництва. Освіта середня. У 1965 – 1991 конверторник, ст. сталевар, змінний майстер, нач. дільниці конвертор. цеху ком-ту "Криворіжсталь". Ударник п'ятирічок, переможець змагань, наставник. Нагородж. орд. Трудової Слави 2, 3 ст.

Єфімчук Оксана Володимирівна (1973, Кр. Ріг). Діяч культури. Зак. Криворізьк. муз. уч-ще (1992). У 1992-1999 муз. керівник дитяч. групи "Нотка". Заснувала дитяч. студію "Ля-Ля-Фа" ПК ім. Артема. Пише пісні. Лауреат і дипломант багатьох фестивалів і конкурсів.

Єфремов Володимир Михайлович (14.2.1924, Кр. Ріг – 4.3.1999, там же). Відом. проектант. Зак. КГРІ (1964). Уч. ВВВ з лип. 1942 у скл. Сталінград. фр. У 1944 – 1953 електрик РУ ім. Дзержинського. З 1953 технік, інж., кер. групи, голов. технолог ін-ту "Кривбаспроект". Брав участь у відбудові Кривбасу, проектуванні шахт та ГЗК. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 2 ст., "Знак Пошани".

Єфремов Володимир Сергійович (23.9.1918, Дніпропетров. обл. – 1999, Кр. Ріг). Гірнич. керівник. Навчався у Київ. гідромеліорат. ін-ті (1937 – 1941), зак. КГРІ (1950). Уч. ВВВ з лип. 1941. Обороняв Пирятин. Потрапив у полон. Втік. Знову схоплений. Перебував у гітлер. концтаборах. У січ. 1945 втік і брав участь в антифашист. опорі у Чехії. У трав. 1945 уч. повстання у Празі. У 1950 – 1953 заст., у 1953 – 1956 голов. інж., у 1956 – 1958 нач. ш. "Гігант" РУ ім. Дзержинського. У 1958 – 1960 нач. техвідділу ін-ту "Діпрорудмаш". У 1960 – 1961 нач. ш. "Північна" РУ ім. Кірова. У 1961 – 1963 нач. ш. "Більшовик" РУ ім. Комінтерну. У 1963 – 1972 голов. інж. РУ ім. Кірова. У 1972 – 1990 ст. наук. співробітник лабораторії техбезпеки, стійкості гірнич. масиву ВНДІБПГ. Держ. прем. України (1970). Впровадив методи підзем. розробки потуж. рудних родовищ. Автор наук. праць. Нагородж. орд. "Знак Пошани" (2), знак. "Шахтарська слава" 1, 2 ст.

Єфремов Ернест Іванович (14.11.1934, Донецьк.). Член-кор. НАН України (1983). Держ. прем. України (1983). Зак. Дніпропетров. гірнич. ін-т (1957). У 1957 – 1960 працював на гірнич. підприємствах Кривбасу. З 1962 в Ін-ті геотехніч. механіки НАН України. Держ. прем. здобув за розробку механіки руйнування гірських порід вибухом в кар'єрах Кривбасу.

Єчкасова Лідія Павлівна (9.4.1945, Херсон. обл.). Діяч культури. Зак. Івано-Франківське муз. уч-ще. З 1968 викладач. муз. школи № 8. Виховала більше 20 лауреатів міжнарод. і республік. конкурсів.

Єщенко Олексій Андрійович (18.4.1921, Чернігів. обл. – 12.10.1986, Кр. Ріг). Проф. (1983). Зак. КГРІ (1954). Уч. ВВВ з жовт. 1942 у скл. 32 окрем. батальйону зв'язку. У 1947 – 1949 технік ст. Чернігів. У 1956 – ст. викладач, доцент, проректор, проф. кафедри відкритої розробки корис. копалин КГРІ. Канд. тех. наук. (1963). Автор 107 наук. праць. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 2 ст., знак. "Шахтарська слава" 2, 3 ст.